

Lehmann: Udvalget har opkøst sig det Spørgsmaal, der ligger overmaade nær om, saafremt det skulde blive besluttet at lade Bestemmelserne i §§ 4 og 5 gaae ud, det, der saa stod tilbage, da virkelig var af den Betydning, at det fortjente hele det nævnte Apparat, der er foreslaaet til dets Fuldbgyrdelse. Jeg antager imidlertid, at dette Spørgsmaal falder sammen med, om man vil betragte Indholdet af §§ 4 og 5 for hermed endelig afgjort eller ikke; thi ligesom det maa erkjendes, at de Forskrifter, der indeholdes i Lovforslaget, ere uundgaelig nødvendige, saafremt §§ 4 og 5 vedtages, saaledes troer jeg, at Enhver maa erkjende, at selv om disse Paragrapher udgaae, Spørgsmaalet dog ikke let vil blive tilsidefat, men vil vedblive at staae paa Dagsordenen, indtil det er afgjort paa en eller anden Maade. Men det synes mig da, at det er ligesaagodt, selv om man for Niebliffet ikke kan gjøre Andet, at tage de nødvendige Forholdsregler strax og fuldstændig, og jeg skal derfor ved at slutte mig til de Betragtninger, der knytte sig til Realiteten af Sagen, og som efter min Mening, ere fuldkommen klart udvillige i Udvalgets Betænkning, holde for, at det i ethvert Tilfælde er ønskeligt at ordne disse Forhold og faae dem bragte paa det Reene, hvorimod jeg ikke kan stemme for det af den sidste ærede Taler Ytrede, der vil at § 2 kun i visse Tilfælde skulde kunne komme til Anvendelse, ligesom heller ikke med de to Medlemmer, der have foreslaaet at lade § 3 gaae ud. Jeg mener, at der er tilstrækkelig Tyde til, selv om Resultatet maatte blive ikke at gjøre Mere, da at lade det, man gjør, blive fuldstændigt og udtømmende, saa at man ikke atter skal blive nødsaget til at komme tilbage paa disse smaa Spørgsmaal. Men i saa Henseende kan jeg ikke nægte, at der paatrænger sig et andet Spørgsmaal med forøget Styrke, og det er nemlig det, om det Apparat, der sættes i Forbindelse med den herpaa tænkte Foranstaltning, ikke i flere Henseender kunde simplificeres. Den vigtigste Betragtning, jeg i saa Henseende skal tillade mig at forelægge Udvalget og Thinget, knytter sig til de andre Paragrapher, der nu ikke ligge for, men det forekommer mig, at

den ogsaa maa fremtræde her. Det vil nemlig sees, at disse smaae Ydelse, disse Kalkuner og Gænder, der skulle converteres ifølge § 2, skulle udredes til Mikkelsdag, og at derimod Korntienden, naar den skal converteres i Penge, skal udbetales, det være sig med Halvdelen eller med Trebidelen, til December, og Resten, efterat Capitalstarten er sat, altsaa i Slutningen af Februar eller i Begyndelsen af Marts. Vi have altsaa med Hensyn til disse Gjenstande en vis Pengeværdi for hvert Præsteskald, og uagtet det, fordeelt paa samtlige Ydere, bliver en aldeles forsvindende Størrelse, saa skal det udredes til 3 forskjellige Terminer. Dette forekommer mig aldeles ikke nødvendigt, og jeg troer derfor, det er rigtigst at slaae alle disse Ydelse sammen og lade dem blive erlagte paa en og samme Tid. Det vil simplificere Tingene baade for Modtageren og Yderen, og jeg tør paastaae, at for Yderne vil Gjenstanden i mange Tilfælde være saa overordentlig ubehydelig, at de snarere ville finde sig behyrdede ved at skulle yde det i 3 Terminer. Min Mening er derfor, at i § 2 skulle de Ord „og erlægges osv.“ til „Mikkelsdag“ gaae ud, og at man derimod skal forkaste det, som Udvalgets baade Fleertal og Mindretal har foreslaaet til § 3; thi at det skulde medføre saa stor Forlegenhed at staae i Forbud et Par Maaneder, at det egentligt skulde kunne mærkes i Præstens Huusholdning, især da det kun bliver een gang for alle i Overgangstiden, det forekommer mig virkelig at være at forudsætte en saa slet Fundering af Præstens Pengeforhold, at man, hvor meget der end kan være tilbage at vriste med Hensyn til disse, dog ikke kan ansee en saadan Forudsætning for motiveret. Jeg burde maaskee have stillet Ændringsforslag, men jeg maa tilstaae, at jeg har gjort en Erfaring om, hvilke sørgelige Resultater private Ændringsforslag ofte have, idet de bringe stor Forstyrrelse ind i Lovgivningsarbejdet; jeg er derfor som oftest veget tilbage derfor og skal ogsaa i dette Tilfælde indskrænke mig til kun at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa denne Betragtning, idet jeg skal finde mig i at lade den falde, saafremt den ikke maatte finde Bifald. Min Mening er altsaa,